

[Aksel Møller.]

slesvigske bevægelse bedre, om man i nogen tid havde fastholdt en regering, der var venligt indstillet overfor den sydslesvigske politik.

Derefter skal jeg til den højtærede finansminister sige, at nu får vi altså at vide, at vi i fremtiden, når vi forhandler med ham, selv må spørge. Han vil ikke tage initiativet til at fremlægge oplysninger, i alt fald — kan jeg forstå — ikke oplysninger, som han mener er ensidigt affattet, sådan som han anser nationalbankens skrivelse for at være. Når den højtærede finansminister er ked af — eller i hvert fald bruger udtrykket „sivet ud“ med hensyn til denne skrivelse, så ser jeg deri, at det er kommet den højtærede regering på tværs, at offentligheden har fået kendskab til nationalbankens skrivelse. Nu ryster den højtærede finansminister på hovedet. Det vil sige, at han ikke er ked af, at det er sivet ud. I så fald ser jeg ikke, at der er noget diskretionært problem med hensyn til at citere denne skrivelse i videre udrækning, og det vil jeg så tillade mig at gøre ved denne lejlighed.

Jeg skal derefter gøre nogle bemærkninger til den højtærede handelsminister. Den højtærede handelsminister sagde til mig, at vi ikke havde nogen inflation her i landet. Det vil jeg gerne have lov til at beskæftige mig med et øjeblik, og som indledning til nogle betragtninger om det vil jeg netop henvise til nationalbankens skrivelse, men det var vist også den højtærede minister, der påstod, at vi ensidigt så på foliokontoen og ikke på den hele samlede stilling med hensyn til likviditeten. Må jeg nu have lov til at citere direkte af skrivelserne fra nationalbankens direktion den 22. marts: „Sådanne omfattende merudbetalinger fra foliokontoen kan efter sagens natur ikke undgå at virke inflatorisk.“

Der er det sagt så tydeligt, som det overhovedet kan siges, af folk, hvis sagkundskab jeg dog også tillægger en hel del betydning, ja, jeg tør endda sige, hvis sagkundskab jeg tillægger en overvældende betydning; ikke mindst på baggrund af det ganske upolitiske og alene saglige ansvar, som nationalbankens ledelse har for, at landets pengevæsen er sundt. Her er altså denne banks direktion nået til den opfattelse, at finansministeriets økonomiske politik tjener til at virke infla-

torisk. Men, siger så den højtærede handelsminister, vi har ingen inflation, for renten er ikke faldet her i landet. Jo, renten er faldet. Vi har naturligvis ikke en inflation som den, man oplevede i Tyskland i 20'erne. Vi har ikke en inflation, hvor det hele ramler så øjensynligt og åbenbart ned, at selv den højtærede handelsminister kan se det. Nej, vi har en inflation af denne snigende og farlige karakter, som siden efteråret 1948 bestandig har sænket renten her i landet. Den højtærede handelsminister kan nærmere studere obligationskurserne for at få konstateret, at dette har været tilfældet og er tilfældet indtil de seneste dage. (*Ministeren for handel, industri og søfart* [Krag]: Hvor meget er den faldet?). Den er vel faldet sådan noget lignende som mellem 1 og $\frac{3}{4}$ pct. Det kan det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard komme tilbage til senere. Det er min opfattelse, at dette rentefald er et af udtrykkene for den inflationsbevægelse, der er i gang i samfundet.

Så kan man naturligvis sige, således som det ofte bliver sagt, at en lav rente i og for sig kan have en række fordele, fordele, som f. eks. beror på, at investeringen derved lettes. Det er likviditetsdiskussionen på en anden led. Må jeg ikke sige herom, at hvis man gennemfører en forøget investeringsvirksomhed over en lavere rentefod end den, der er naturlig i et skyldnerfolk som det danske, så vil forholdet meget nemt blive det, at man investerer forkert, og jeg vil meget advare imod, at man viderefører denne økonomiske politik, som ikke kan undgå at få en uheldig indflydelse på investeringen. Renten er et symptom for en politik og ikke et mål i sig selv.

Den højtærede handelsminister mente nu — og det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen var inde på nogle lignende betragtninger — at kunne gøre den konservative pengepolitik sådan op, at den i virkeligheden kun kunne slå igennem ved at medføre stor arbejdsløshed og ved en nedskrivning på 15 pct. af befolkningens forbrug, ialt til et beløb af 3 milliarder kroner. Om det vil jeg gerne have lov til at sige: således som de parlamentariske og politiske vilkår er i Danmark i dag, må det mål, et politisk parti sætter sig, først og fremmest være at opnå tilslutning til så meget af sin politik, at den virkelig har en loyal mulig-